FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 19. MAJ 1983 [1]

Høje Domstol.

Domstolen skal træffe afgørelse i en sag, som Rudy Verzyck har anlagt mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, og hvori han har nedlagt påstand om annullation af en afgørelse af 28. maj 1982, hvorved udvælgelseskomiteen for den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/325 nægtede ham adgang til de skriftlige prøver.

I — De faktiske omstændigheder er følgende:

Kommissionen offentliggjorde i EFT C 233 af 12. september 1981 en meddelelse KOM/A/325 om en »almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i lønklasse 7 og 6 i kategori A«.

Meddelelsen angav aldersbetingelserne, de kvalifikations- eller eksamensbeviser og faglige erfaringer, som ansøgerne skulle have for at få adgang til prøverne. Meddelelsen fastsatte den 31. oktober 1981 som sidste frist for indgivelse af ansøgninger. Fristen blev forlænget til 30. november s.å., hvilket blev meddelt i EFT C 270 af 22. oktober 1981.

Rudy Verzyck, der er belgisk statsborger og hvis modersmål er hollandsk, og som er skatteinspektør i den belgiske statsadministration, indgav den 30. november 1981 sin ansøgning (område: offentlige finanser/bogføring/revision).

Den 1. marts 1982 blev han af kontorchefen for ansættelsesafdelingen, der selv var medlem af udvælgelseskomiteen, underrettet om, at udvælgelseskomiteen »først havde fastslået«, at han opfyldte de nødvendige betingelser for adgang til udvælgelsesprøven; dernæst havde udvælgelseskomiteen foretaget en sammenligning af kvalifikationsbeviserne for de ansøgere, som havde fået adgang til udvælgelsesprøven under hensyn til de stillinger, der skulle besættes, og »med henblik på herved at opnå en mere harmonisk ligevægt i den geografiske fordeling af de statsborgere fra de forskellige medlemsstater, som udgør Kommissionens personale«. Udvælgelseskomiteen havde desværre efter denne gennemgang besluttet ikke at »indkalde ham til prøverne«.

Den 5. marts 1982 meddelte Rudy Verzyck Kommissionen, at han var overrasket og forbavset over de grunde, som havde kunnet foranledige udvælgelseskomiteen til at træffe denne negative afgørelse. På grund af denne usikkerhed anmodede han om at blive underrettet om de belgiske ansøgeres kvalifikationer, som havde fået adgang til udvælgelsesprøven.

Kontorchefen for Kommissionens personaleafdeling meddelte i sin besvarelse den 26. marts 1982 sagsøgeren, at udvælgelseskomiteen »ville foretage en fornyet gennemgang af sagsøgerens kvalifikationsbeviser med henblik på adgang til prøverne«.

1 — Oversat fra fransk

Den 28. maj 1982 blev sagsøgeren underrettet om, at denne fornyede gennemgang ikke var faldet ud til hans fordel; det meddeltes ham nemlig, at »efter sammenligning af ansøgernes kvalifikationsbeviser« havde udvælgelseskomiteen »besluttet ikke at give ham adgang til de skriftlige prøver«.

II — Rudy Verzyck påstår denne afgørelse af 28. maj 1982 annulleret og har til støtte herfor påberåbt sig tre anbringender.

1. Men først består der tvivl om sagens formalitet.

Kommissionen har ikke udtrykkeligt nedlagt påstand om afvisning af sagen, men finder, at sagen er for sent anlagt, idet sagsøgeren ved sin skrivelse af 5. marts 1982 viste, at han havde fået kendskab til det afslag, der var givet ham den 1. marts 1982. Kommissionen mener, at afgørelsen af 28. maj 1982 alene bekræfter den første afgørelse, hvorfor søgsmålet, registreret den 25. august 1982, er anlagt for sent.

Denne argumentation kan ikke følges. Sagsøgeren blev først den 26. marts 1982 underrettet om, at hans kvalifikationsbeviser ville blive gennemgået på ny, hvorfor han, som Kommissionen har indrømmet, har kunnet antage, at tremånedersfristen i tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 3, først begyndte at løbe fra det tidspunkt, da han blev underrettet om en ny positiv eller negativ afgørelse.

Udvælgelseskomiteen foretog faktisk i møder den 26. marts og den 3. juni 1982 en fornyet gennemgang af ansøgningerne fra de 818 personer, som udvælgelseskomiteen først havde besluttet ikke at give adgang til prøverne. Denne fornyede gennemgang havde til resultat, at en anden ansøger, som havde indgivet ansøgning til samme område som sagsøgeren, fik adgang til de skriftlige prøver. Det kan heraf sluttes, at afgørelsen af 28. maj 1982 ikke kun udgør en bekræftelse af afgørelsen af 1. marts, men erstattede denne.

2. Søgsmålet kan derfor fremmes til realitetsbehandling og de påberåbte anbringender gennemgås: manglende begrundelse, overtrædelse af lighedsprincippet, åbenbar faktisk og retlig vildfarelse.

Jeg mener, at det første anbringende utvivlsomt er begrundet, og må indebære, at jeg foreslår annullation af den anfægtede afgørelse af 28. maj 1982.

Det eneste sagsøgeren fik oplyst i denne afgørelse var, at »efter sammenligning af ansøgerens kvalifikationsbeviser« havde udvælgelseskomiteen besluttet ikke at give ham adgang til de skriftlige prøver.

Det er ikke muligt at finde nogen »begrundelse« i denne rene konstatering, som intet indeholder, der kan afsløre de kriterier, som lå bag det endelige valg.

Man kan ikke give Kommissionen medhold i de argumenter, den har fremført, navnlig om de mange ansøgere, forpligtelsen til at overholde princippet om tavshedspligt vedrørende udvælgelseskomiteens arbejde, samt at sagsøgeren ikke udtrykkeligt anmodede om at blive underrettet om vurderingskriterier, som udvælgelseskomiteen havde lagt til grund. Selv om argumenterne i en vis grad kan forklare de praktiske vanskeligheder, som Kommissionen befandt sig i med henblik på at begrunde sin afgørelse, kan disse argumenter ikke bøde på det forhold, at der ikke forelå nogen begrundelse.

I Domstolens praksis er der allerede taget stilling til disse argumenter.

a) For så vidt angår det store antal ansøgere, udtalte Domstolen i sagen Bonu følgende:

»Ved udvælgelsesprøver med et stort antal deltagere ... bør begrundelsen for et afslag ikke være af et sådant omfang, at den udgør en urimelig belastning for udvælgelseskomiteens virksomhed og personaleafdelingens arbejde« [1].

Domstolen finder altså, at der nødvendigvis skal foreligge en »minimal« begrundelse. »En sammenligning af ansøgerens kvalifikationsbeviser« uden andre angivelser opfylder klart ikke kravet om en vis »minimal begrundelse«.

b) Heller ikke princippet om, at udvælgelseskomiteens arbejde er fortroligt, kan berettige til ikke at give nogen begrundelse. I sagen Costacurta, hvis sagsforhold minder meget om denne sags, udtalte Domstolen, at det første stadium består »i en sammenligning af de af ansøgerne fremlagte kvalifikationsbeviser med de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fordrede kvalifikationer« [2].

Derpå tilføjede Domstolen, at

»da denne sammenholdelse sker på grundlag af objektive kriterier, som i øvrigt er kendt af enhver af ansøgerne, for så vidt de angår ham, skal dens resultater begrundes på fyldestgørende måde« [3].

Denne sammenholdelse er under alle omstændigheder ikke omfattet af

»den fortrolighed, der er forbundet med udvælgelseskomiteens arbejde« [2].

Senere udtalte Domstolen, at et sådant forsvar ikke kan tiltrædes, idet det

»hviler på en urigtig fortolkning af omfanget af den tavshedspligt, der gælder for en udvælgelseskomités arbejde« [4],

idet den tilføjede, at

»tavshedspligten kan ... ikke strækkes så vidt, at det kan afslås at give oplysning om objektive data og navnlig om de vurderingskriterier, der ligger til grund for udvælgelsen i de indledende stadier af en udvælgelsesprøve, således at personer, hvis ansøgninger er blevet afvist, inden de har aflagt personlig prøve, vil kunne gøre sig bekendt med den eventuelle begrundelse for deres udelukkelse« [5].

c) Endelig skal jeg, for så vidt angår det af Kommissionen sidst fremførte argument, alene understrege, at Rudy Verzyck siden 5. marts 1982 havde anmodet om at blive gjort bekendt med grundene til det afslag, der var blevet givet ham, og endog selv skaffede sig kendskab til kvalifikationerne hos de ansøgere fra samme land, som havde fået adgang til prøverne.

Det fremgår af disse forskellige forhold, at det står fast, at afgørelsen ikke indeholdt nogen begrundelse, hvorfor afgørelsen af 28. maj 1982 bør annulleres. Det er herefter overflødigt at gennemgå de to andre anbringender, som sagsøgeren har fremført.

III — Hvis Domstolen er enig i denne konklusion, bør det herefter undersøges, hvilke foranstaltninger Kommissionen

1 — Dom af 28. 2. 1980, sag 89/79, Sml. 1980, s. 563, præmis 6.

2 — Dom af 4. 12. 1975, sag 31/75, Sml. 1975, s. 1571, præmis 11.

3 — Nævnte sag Costacurta, Sml 1975, s. 1571, præmis 12.

4 — Nævnte sag Bonu, Sml. 1980, s. 562, præmis 5.

5 — Nævnte sag Bonu, s. 563, præmis 5.

som ophavsmand til den anfægtede retsakt bør tilpligtes at træffe til fuldbyrdelsen af Deres dom i medfør af traktatens artikel 176.

Det står fast, at det vil være forbundet med store vanskeligheder at annullere en ansættelsesprocedure, som omfatter flere hundrede ansøgere og vedrører ca. 80 stillinger.

Udvælgelsesprøven KOM/A/325 blev afholdt med henblik på oprettelse af en reserveliste, hvis gyldighed udløber den 31. december 1983, men som kan forlænges. Så længe de stillinger, som skal besættes med de på reservelisten optagne ansøgere, ikke er besat, vil udelukkelsen af sagsøgeren fra denne liste efter min mening ikke påvirke optagelsen på listen af de personer, som udvælgelseskomiteen har udvalgt, fordi de opfyldte de i meddelelse om udvælgelsesprøven angivne betingelser [1].

Sagsøgerens rettigheder vil altså være tilstrækkeligt beskyttet, hvis udvælgelseskomiteen på ny overvejer spørgsmålet, om sagsøgeren er egnet til at få adgang til prøverne [2]. Hvis dette er tilfældet, såfremt sagsøgeren består prøverne, vil han kunne opføres på reservelisten inden udløbet af denne frist, således at hans rettigheder beskyttes, uden at man herved ændrer ved den udvælgelse, som udvælgelseskomiteen allerede har foretaget, eller anfægter alle udvælgelsesprøvens resultater eller annullerer de udnævnelser, der er sket efter dens afholdelse [3].

Hvis der afholdes en ny prøve for sagsøgeren, kan man naturligvis være i tvivl om, hvorvidt en sådan udvælgelsesprøve reelt har en ens og sammenlignelig karakter. Men denne ulempe er den pris man må betale for annullation af den retsakt, som har skadet sagsøgeren.

På grundlag af det ovenfor anførte skal jeg foreslå,

— at udvælgelseskomiteens afgørelse, hvorved den nægtede at give sagsøgeren adgang til de skriftlige prøver i udvælgelsesprøve KOM/A/325, annulleres, samt

— at Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

1 — Nævnte sag Costacurta, Sml. 1975, s. 1572, præmis 16.

2 — Nævnte sag Costacurta, s. 1572, præmis 17.

3 — Dom af 30. 11. 1978, Salerno, forenede sager 4, 19 og 28/78, Sml., s. 2417, præmis 35; dom af 28. 6. 1978, Anselme, sag 21/78, Sml., s. 2333, præmis 15; dom af 13. 5. 1982, Alaimo, sag 16/81, Sml., s. 1568, præmis 15.